

nào cũng sẵn một hộp vương đựng những viên thuốc dẹt, đủ màu, hao hao như viên thuốc giải cảm Optalidon. Đó là độc dược khả dĩ giết một mạng người trong vòng từ vài ba giây đến vài ba phút đồng hồ.

Giá Hoài Thanh được một viên độc dược thì sung sướng biết bao !

Vô tình, hần cho tay vào túi, chạm phải một vật cứng nhỏ xíu. Hần à lên một tiếng: đó là cái nhẫn hạt soàn giã của một vũ nữ xinh như mộng của xã hội dạ lạc Đồng Pha Lan.

Nàng tặng hần để làm kỷ niệm. Và hần cũng hứa tặng lại nàng một vật đáng giá.

Cái nhẫn vô tri giá làm tư tưởng tư vấn trong đầu Hoài Thanh nhạt dần. Hần bỗng yêu đời tha thiết. Hần thêm sống hơn bao giờ hết. Những người đàn bà có thân hình căng cứng mà hần gặp ban đêm ở khu sơn phần Đồng Pha lan như đang nhủ thầm vào tai hần rằng quyền sinh giữa tuổi ba mươi là đại.

Một giọt nước mắt khác lại lăn trên gờ má..

Dầu sao thì thư vĩnh biệt cũng đã viết rồi, và đại sứ Lê văn Hiến cũng sẽ không tha nếu hần còn sống

Thời thì liệu vậy.

Hoài Thanh nhìn qua cửa sổ xuống đường.

Trời tờ mờ sáng.

Một chiếc quân xa đồ sộ chạy qua. Ngồi ở băng trước cạnh tài xế thấp thoáng một người đàn bà mặc áo sặc sỡ đang bá cổ một quân nhân Pathét Lào. Từ căn gác đối diện vọng lại tiếng

cười dú đờn của một cặp trai gái tình tư thâu đêm.

— Ai lao là thiên đường của ái tình. Hoài Thanh dang từ bỏ thiên đường để lao đầu xuống địa ngục.

Hần hít dưỡng khí ban mai vào đầy hai buồng phổi lép kẹp để lấy thêm can đảm.

Gió mát từ dưới đường thổi lên. Hoài Thanh nhắm mắt lại rồi treo qua cửa sổ, nhảy xuống.

Một phút sau, phía dưới có tiếng ồn ào. Tiếng người kêu thét inh ỏi.

Và tiếng xe hơi thảng gặp nghe ken két.

x X x

Giờ ấy, văn phòng bí mật của ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ còn sáng rực ánh đèn ở Sài gòn.

Như thường lệ, ông Hoàng lại thức suốt đêm với ly cà phê luôn luôn được rót đầy và đĩa đựng tàn đầy ắp màu xi-gà Ha van đặc biệt. Thân hình gầy guộc cổ hũu của ông trở nên gầy guộc thêm trong bộ com-lê cũ kỹ chật chội và xấu xí.

Châm điếu Ha-van mới-có lẽ là điếu thứ 30 trong ngày-ông Hoàng bấm chuông gọi Nguyễn Hương, cô thư ký-không-bao-giờ-già của Sở.

Không ngần dẫu lên khỏi đồng hồ sơ cao ngất, ông Hoàng hỏi:

— Bức điện từ Vạn tượng đánh về đã dịch xong chưa ?

Nguyễn Hương đáp:

— Thưa rồi.

Ông tổng giám đốc ra hiệu cho Nguyễn Hương đọc. Tiếng nàng vang lên đều đều trong văn phòng im lặng:

«Mặt điện số 22, nhận được hồi 3g30 sáng, giờ Saigon.

« Z. 413.

«Kính gửi HH.

«Bỏ tức cho bức điện gửi về cách đây hai hôm, xin «trên tạp báo cáo tiếp.

«Thời cơ đã thuận tiện cho chúng ta tổ chức tại Sầm nứa, và trong vùng do đối phương kiểm soát. Xin «cho nhân viên lên ngay.

«Tôi đã có thể mua chuộc được Nam Tha qua trung gian của Mừng Xinh. Đề dài thọ phí tiền, xin chuyển «ngân nội ngày mai cho tôi ba ngàn đô la.

« Z. 413.

Thấy ông tổng giám đốc lặng lẽ rit xi gà, Nguyễn Hương sững sốt :

— Thưa, ông định thả nê ân viên xuống căn cứ Sầm nứa của Pa-thét Lào ?

Ông Hoàng phì cười :

— Tuả anh em xuống Sầm nứa làm gì ? Dưới đây chỉ có mấy trại binh lèo tèo mà tôi đã biết rõ quân số. Vì điều kiện an ninh, tôi đã phải dùng mật ngữ trong mật mã. Sầm nứa trong bức điện của Z.413 có nghĩa là tòa đại sứ Bắc Việt tại Vạn Tượng.

Tôi có một kế hoạch gài người vào trong sứ quán Bắc Việt. «Tổ chức tại Sầm nứa» nghĩa là kế hoạch thâm nhập này có thể được thi hành.

— Thưa, còn Nam tha và Mừng xinh.

— Có không hiểu nghĩa thật của hai chữ Nam tha và Mừng xinh vì cũng là mật ngữ. Đó là tên hai người, một đàn ông, và một đàn bà. Họ sẽ giúp ta đạt được mục đích.

Bóng ông Hoàng nghe mắt :

— Văn Bình hiện ở đâu ?

Nghe ông tổng giám đốc nhắc đến tên Văn Bình-Z, 28, Nguyễn Hương lưỡng cống suyt rơi cây bút chì.

— Thưa, Z. 28 đang ở Vọng các.

— Khách sạn nào ?

— Thưa, Thai Hotel.

Ông Hoàng hơi cau mặt :

— Hừ, tôi dặn lấy phòng ở Erawan kia mà ?

Nguyễn Hương không giấu được giọt nước mắt long lanh .

— Thưa, Z.28 viện cơ Erawan ở trung tâm thành phố, quá ồn ào, không thích hợp với người nghĩ mát, vả lại, ở xa phi trường và tòa đại sứ Việt nam.

Ông Hoàng ngẩng nhìn cô thư ký :

— Cô tin như vậy không ?

Nàng thở dài nhẹ nhẹ :

— Thưa không.

Ông Hoàng lầm bầm :

— Lạ thật chừng nào vẫn tốt ấy. Đi đâu cũng nghĩ đến du hí, sớm muộn rồi chết vì nữ sắc mất thôi.

Rồi đổi giọng nghiêm nghị :

— Cô đánh điện ngay cho đệ nhị tham vụ của sứ quán ta tại Vọng các. Ra lệnh cho Lê Thái tới gặp Văn Bình và đưa Văn Bình lên chuyến máy bay sớm nhất đi Vạn tượng.

Nguyễn Hương đã lấy lại phong độ tháo vát và trịnh trọng của người bí thư quen việc :

— Thưa, còn chi tiết công tác?

— Văn Bình sẽ nhận được sau khi tới trường bay Vạt chai.

Nguyễn Hương rón rén ra phòng ngoài.

Nàng bước thật nhẹ, dường như sợ tiếng động mạnh sẽ phá rối sự suy nghĩ của ông tổng giám đốc.

Ngồi một mình trong văn phòng rộng, ông Hoàng cúi húi rút ra tập hồ sơ bìa vàng, ngoài đề hai chữ Săm nửa bằng chữ gô-tích mực đỏ tươi. Ông Hoàng nhẩm lại bản báo cáo :

1. - Nam Tha : Nam tha là mật hiệu đặt cho Hoài Thanh, đệ nhị tham vụ của sứ quán « Việt Nam dân chủ cộng hòa » tại Vạn tượng. Y là nhân viên ngoại giao chuyên nghiệp, học rộng, từng phục vụ tại nước ngoài nhiều năm.

Tuy chưa được hoàn toàn tin cậy. Hoài Thanh cũng nắm trong tay nhiều giấy tờ quan trọng. Trong tuần qua, được biết chắc một bản danh sách bí mật loại A1 được gửi từ Hà nội tới, và chuyển qua tay Hoài Thanh để nghiên cứu (1).

Y còn trẻ, ham chơi, và rất cần tiền. Tô chức y không khó lắm, miễn hồ kín đáo.

2. Mừng xinh : Mừng xinh là mật hiệu đặt cho một thiếu phụ tên là nàng Boun, người Lào.

Nàng Boun trạc ba mươi, rất quen tên trong xã hội ăn chơi Vạn tượng. Tính tình độc lập, không sống chung

(1) bí mật A-1 là bí mật bậc nhất. Tài liệu mật được đánh giá từ A-1, A-2, A3 v.v.v... Tin tức tình báo cũng được đánh giá theo thể thức tương tự.

với người đàn ông nào được lâu, cũng như không chịu làm cho ngoại quốc. Chúc thư ký tại hãng hàng không hoàng gia Lào đối với nàng chỉ là việc giết thời giờ hơn là mưu sinh, vì lẽ nàng tiêu tiền nhiều hơn kiếm được, và các bạn trai thượng lưu luôn luôn cung cấp đầy đủ cho nàng.

⊙ Nhược điểm quan trọng : nàng Boun rất thương em trai tên là Xiêng May, trung sĩ trong quân đội hoàng gia. Xiêng May bị Pathét Lào bắt và có lẽ đã chết. Tuy vậy nàng Boun vẫn tin em nàng còn sống. Một số người đã lợi dụng tình trạng này để làm tiền nàng. Nếu đánh lừa được nàng Boun là Xiêng May được yên ổn và sẽ được phóng thích, thì bảo gì nàng cũng sẵn sàng nghe theo...

Ông Hoàng đóng hồ sơ lại.

Điều xi gà trên môi ông đã cháy một phần ba, mùi thơm thoang thoảng. Trong đời cuộc đời ngắn ngủi còn lại ông không còn thú vui nào nữa, ngoại trừ thú vui bè bạn với xi gà Ha van.

Dáng điệu chậm chạp, ông tổng giám đốc tiến lại tủ sắt đồ sộ gắn vào tường bê tông. Ông lấy ra một cuốn sổ tay bìa đỏ, bên trong chữ viết li ti.

Trên đầu một trang, có hàng chữ như sau bằng mực đỏ :

« Lược thuật về cơ sở tình báo của Cộng sản Bắc Việt tại Ai lao. »

Bên dưới là nhiều tấm ảnh căn cước. Tấm thứ nhất chụp một thanh niên trạc tứ tuần, nét mặt gân guốc, cặp mắt sáng như điện. Trong bức thứ hai có một người đàn ông trên ba mươi, cặp kính mắt to tương thốn thẹn trên mắt, và cái đầu thuốc lá dài ngoằng ngất ngưỡng ở miệng.

Ông Hoàng không lạ gì hai người này. Họ là đại tá Trần Chương và đại úy Phạm Nghị, đầu não của bộ máy do thám vô cùng nguy hiểm của Bắc Việt tại Vạn tượng.

Trầm ngâm một lát, ông tổng giám đốc nhắc điện thoại và quay số.

x x x

Chuông điện thoại reo vang trong phòng khách sạn của Văn Bình.

Thật ra, chuông điện thoại trong Thai Hotel reo rất êm, song Văn Bình vẫn có cảm giác là âm thanh chọc thủng màng tai. Ngoảnh sang bên thấy cô bạn người Thái nằm ngoan ngoãn, mí mắt nhắm lại một cách rùng rợn, chàng thở dài tiếc nuối hạnh phúc bị bỏ dở trước khi uể oải áp ống nghe vào tai.

Chàng giật mình vì kẻ đối thoại có giọng nói rất quen thuộc. Giọng nói khô khan của viên đệ nhị tham vụ tòa đại sứ.

Văn Bình nghe rõ như ai thét bên mình :

— «Mùa xuân đây phải không ? Mùa xuân đây phải không ?

Trời nóng chảy mỡ, người và vật biến thành than ở thủ đô Vọng các mà thiên hạ lại nhắc nhở đến mùa xuân. Viên tham vụ nói tiếng Việt, Văn Bình đáp lại bằng Anh ngữ, về câu kính cổ hữu câu kính mỗi khi bị phá đám-hiện rõ trên mặt và tràn ngập giọng nói cộc lốc :

— Ông lầm rồi.

Chàng ném điện thoại xuống bàn. Từ trong ống nói văng ra câu hỏi lạ lùng « mùa xuân đây phải không ? ». Đợi điện đàm cắt hẳn, chàng mới nhắc máy lên.

Đến lượt chàng nghe giọng nói ngọt như trái cây mùa xuân của cô gái giữ điện thoại trong lễ quán :

— Thưa ông, có người vừa gọi cho ông.

Văn Bình nhăn mặt :

— Tôi đã dặn cô là trong khi tôi ngủ không ai được quấy rầy kia mà..Cô cô cũng muốn hại tôi nữa ư ?

— Em thành thật xin lỗi ông. Xin lỗi ông ngàn lần. Em nhất định không cho số, nhưng bạn ông cứ nằng nặc nói là quan trọng lắm.

— Chuyện gì mà quan trọng ?

— Em không biết. Ông ấy dọa là không thể chờ được, và nếu có việc gì trục trặc thì em phải chịu trách nhiệm. Em sợ quá, vả lại..

— Ồ, thẳng cha lão lếu. Chẳng có gì quan trọng cả. Cô bị hấn lừa mà không biết. Hấn điện thoại cho tôi nhờ tôi mời cô đi chơi với hẳn.

— Mời em đi chơi ?

— Phải, đi chơi trên xa lộ. Rồi đi ăn, đi đầu nữa, cô thừa biết.

— Em không dám.

— Đùng. cô từ chối là phải. Hấn là kẻ không thành thật với đàn bà, nhất là đàn bà dễ yêu như cô.

— Em xấu lắm.

— Hừ, hàng triệu phụ nữ trên thế giới cầu trời, khẩn Phật để được xấu bằng phần mười của cô mà không được.

- Cảm ơn ông.
- Cô khách sáo ghê. Bây giờ cô nghĩ thế nào ?
- Thưa ông, theo nội quy của lữ quán, em không được phép đi chơi với khách.
- Ồ, cô quên mất rồi. Đêm trước cô vừa đi chơi với tôi.
- Ông là khách.
- Tôi cũng là khách của lữ quán.
- Nhưng em lại có cảm tình với ông. Vả lại... em định từ chối mà không được.
- Tôi có cưỡng bách cô đâu.
- Không. Đó là lòng em.
- A ha, cô làm tôi sung sướng như được lên thiên đường. Tối nay cô đi ăn với tôi nữa nhé ?
- Em cảm ơn ông.
- Nghĩa là cô nhận lời ?
- Thưa ông, không.
- Sao vậy ? Cô lại giận tôi rồi ư ?
- Em đâu dám.
- Hay là ông giám đốc cấm đoán ?
- Cũng không phải. Em sẵn sàng thôi việc nếu ông giám đốc xía vào đời tư của em. Sở dĩ em thoái thác là vì ông. Vì em sợ cô bạn gái hiện ở trong phòng ông thù oán. Ông tệ thật. Ông là người đàn ông đáng yêu nhất và đáng ghét nhất trên đời.
- Nói xong, nàng cắt điện đàm.
- Có lẽ nàng đang lấy mù soa lau một giọt nước mắt. Văn Bình úi chào một tiếng rồi lặng người, nằm duỗi chân trên giường.

Đột nhiên, chàng mừng tưng đến cái áo đầm có một không hai của cô gái phụ trách tổng đài điện thoại.

Cái áo may chật đến nỗi chỉ thở mạnh là có thể đứt phăng đường chỉ ni lông. Nếu nàng dự thi sắc đẹp, chắc hẳn các giám khảo sẽ bắt nàng thay áo khác, vì người viễn thị nặng nất thế giới cũng hóa ra cận thị khi được chiêm ngưỡng núi của quán quân mà nàng cố tình may áo thật chật để triền lãm với đàn ông.

Tuần trước, Văn Bình gặp nàng ngoài hành lang.

Mãi rửa cặp mắt, suýt nữa chàng lúc phải anh bởi bụng khay thức ăn vào thang máy. Chàng xin lỗi :

— Cô đẹp quá làm tôi mờ cả mắt.

Chàng chỉ nói có thế. Nhưng dáng dấp lịch sự tây phương, cặp mắt tinh tú như thời miên, đôi môi duyên dáng phi thường, và nhất là thân hình cân đối, cao lớn, chắc nịch của chàng đã tán tỉnh giùm chàng.

Hết giờ làm việc, chàng đợi nàng ngoài cửa phòng điện thoại, nhã nhặn mời nàng ra đường dạo mát. Không suy nghĩ, nàng nhận lời.

Đêm ấy nàng ngoan ngoãn theo chàng vào các hộp đêm tối om của thành phố Vọng các. Mãi đến gần sáng, chàng mới dìu nàng ra ngoài ô, tới một khách sạn vắng vẻ trên xa lộ ra phi trường Đồn mừng.

Chàng dinh ninh nàng sẽ quên chàng như đã quên những người bạn một đêm khác. Nhưng nàng không quên. Nàng từ giã chàng, nước mắt rưng

rung như người vợ chung thủy tiễn đưa chồng ra biên ải. Mỗi lần biết chàng ở một mình trong phòng nàng lại gọi điện thoại nói chuyện. Thế rồi...

Thế rồi nàng khám phá ra cô bạn gái của chàng.

Thiếu nữ năm cạnh Văn Bình của mình...

Cô gái mở hé mắt rồi nhắm lại như cũ. Chàng định ngủ lại song không tài nào ngủ được. Mặc dầu màn cửa được che kín, Văn Bình đã biết trời sáng rõ từ lâu. Giờ này, thiên hạ đã đi làm. Trừ những người vô công rồi nghề như chàng.

Chàng lăm lăm một mình :

— Mùa xuân đây phải không ?

Đó là mật ngữ mà ông Hoàng dặn chàng trước ngày chàng rời Saigon, sang Vọng các du hí. Theo chỉ thị, người nói mật ngữ này là liên lạc viên của Sở có nhiệm vụ giao công tác mới cho chàng.

Nghĩa là thời gian xả hơi của chàng đã chấm dứt.

Hoạt động dưới quyền ông Hoàng đã lâu, Văn Bình đã dạn dĩ với thói quen lời nhân viên đây giữa đêm khuya, bắt đoạn tuyệt những mối tình nên thơ sắp thành tựu, rồi chỉ dành cho nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi thu xếp hành trang, trước khi sắp sửa nhảy lên phi cơ lạ, vèo tới một địa điểm vô định có Tử thần đợi sẵn với máu lửa, súng đạn và xác chết chồng chất.

Lâu nào bị phá đám, chàng cũng bực mình. Lâu dần rồi quen đi, ông Hoàng vẫn tiếp tục sai người tới kéo chàng ra khỏi vòng tay của những người đàn bà quyến rũ và chàng vẫn tiếp tục trái lệnh trong chốc lát.

Nhưng chỉ mấy phút sau, lương tâm nghề

ngiệp, và mối tình tri kỷ với ông Hoàng thức dậy trong lòng chàng.

Lặng lẽ, chàng bật đèn lên và ngồi nhòm dây. Cô gái hỏi chàng, giọng ngại ngủ :

— Anh đi đâu thế ?

Văn Bình nhấn nhó :

— Xuống âm phủ.

Cô gái phá lên cười :

— Ô, thế thì còn gì bay bằng. Anh xuống âm phủ làm gì ?

— Đề gặp con gái của Diêm vương, mời nhảy một bài cha cha cha.

— Tuyệt. Em đang ngựa chân. Anh cho em đi theo đề nhảy cho vui.

— Không được. Nàng ghen lắm.

— Em cũng ghen không kém. Coi chừng, ai léo hánh đến anh, em sẽ giết ngay. Dầu là ái nữ của vua âm phủ.

Vừa nói, cô gái vừa kéo cái mền mỏng che vai xuống, và cổ tình nằm nghiêng sang bên, đối diện với ngọn đèn, cốt cho chàng ngắm làn da trơn bóng, cái bụng mỏng dính và những đường cong quyến rũ.

Văn Bình sửng sốt trong một giây đồng hồ. Chàng sực nhớ lại phút đầu tiên gặp nàng cách đây hai hôm trên sân gỗ é mái của một tiệm nhảy sang trọng gần khách sạn Erawan, khu thượng lưu của thủ đô Vọng các.

Gặp Văn Bình, nàng có cảm tình ngay. Chàng không tìm hiểu nguyên nhân vì từ bao năm nay chàng vẫn nổi danh là hòn đá nam châm đối với phái yếu trên thế giới. Mặc cho nhiều người mời mọc mỗi mệnh, nàng chỉ khiêu vũ với chàng.

Nàng gục đầu vào vai chàng trong khi ánh sáng tắt phụt, chỉ chừa cái bực hình tròn kẻ giữa khiêu vũ trường, nằm gọn dưới hai lùm đèn pha phò bầy trước hàng trăm cặp mắt thèm thưỡng những nét hấp dẫn của một thiếu nữ trẻ măng, rùn rầy thoát y vũ theo điệu đàn.

Rồi nàng theo chàng về Thai Hotel.

Mỗi đêm, nàng ở lại với chàng. Tuy là người Thái trăm phần trăm, nàng lại có cái tên rất tây, Simon.

Simon nắm tay chàng, thỏ thẻ :

— Anh sắp bỏ em phải không ?

Văn Bình đáp :

— Không.

— Vậy anh sửa soạn đi đâu ?

— Có lẽ anh phải rời Vọng các.

— Bao giờ anh đi ?

— Anh k ông biết nữa. Dầu sao, anh cũng ở đây khá lâu rồi. Anh muốn ở thêm, nhưng tòa báo không thể nào cho anh nghỉ hè mãi.

— Em cùng đi với anh được không ? Em thích nghề làm báo như anh quá !

Văn Bình tat nhẹ vào má Simon một cách thương hại. Nếu nàng biết chàng chỉ là thông tin viên báo chí giả hiệu, nàng sẽ không yêu nghề làm báo của chàng nữa.

Trong cuộc đời gián điệp quốc tế, Văn Bình đã làm hàng chục nghề nghiệp khác nhau. Có khi chàng trá hình làm cu li bên tàu, noa tiều hàng hải, cũng có khi chàng đội lốt tên bộm chuyên trèo tường, khoét vách để có thể được đưa ra tòa lãnh án và ngồi tù nữa.

Lần này ông tổng giám đốc đa sự muốn chàng đóng vai nhà báo, đúng hơn đóng vai thông tin viên chiến tranh.

Vai lủng lẳng hai cái máy ảnh đắt tiền—một cái Nikon F, kính 0,8, một cái Rollei 2,8, kèm theo đầy đủ dụng cụ, tổng cộng gần ngàn đô la—một cái máy chữ Remington xách tay trong hành trang, với mớ đồ nghề cổ hủ mà nhà báo nào cũng có như giấy trắng, bút chì nguyên tử, ống nhòm, Văn Bình vọt lên phi cơ đi Vọng các.

Chàng định sang Âu Châu, song ông Hoàng chỉ muốn chàng dưỡng sức ở Thái. Như thường lệ, chàng phản đối :

— Thưa ông, dạo này Vọng các nóng như trong lò nướng bánh. Nếu quả thật ông cho phép tôi nghỉ mát tại sao không cho tôi qua Pháp. Bờ biển phía nam dạo này đẹp ghê, không xấu như hồi ông ở bên ấy đâu. Vả lại...

— Anh đi Vọng các tiện hơn.

— Thưa ông... đại hội điện ảnh sắp họp ở Cannes..

— Hừ, lần đầu tiên anh tỏ ra mê say nghệ thuật thứ bảy. Anh thích đóng phim không ?

— Thưa...

— Còn rụt rè gì nữa ? Trả lời thích đi cho rồi!

— Thưa thích.

— Ừ, xong việc tôi sẽ cho anh đi Cannes. Nhưng hiện thời, anh cần có mặt ở Viễn đông. Tôi không muốn anh qua Pháp vì cô Katy đang có mặt tại Cannes. Anh có hẹn tuần sau với Katy phải không ?

— Thưa... phải.

— Hừ, anh còn định giấu cả tôi. Lần này tôi phải phạt anh.

Đôi giọng nghiêm nghị, ông tổng giám đốc nói :

— Thật ra, tôi cũng chẳng muốn phạt anh làm gì. Anh cần hò hẹn cũng như con người cần dưỡng khí để thở. Chẳng qua tôi muốn anh ở Vọng các là vì một chuyện quan trọng sắp xảy ra.

Thế rồi Văn Bình lên đường.

‘Mùa xuân, là mặt ngữ quái ác chàng không muốn nghe mà vẫn phải nghe.

Tiếng nói của Simon nheo nhéo bên tai chàng :

— Cho em sang Lào với nhé ?

Chàng lắc đầu :

— Không được.

Simon trợn mắt :

— Anh không cho, em cũng đi.

Văn Bình trợn mắt lại :

— Sao được ?

Thấy Simon rung rung hàng lệ, chàng bèn đầu dụi :

— Em yên tâm. Chỉ một vài tuần sau anh trở lại Vọng các.

Simon giơ bàn tay búp măng lên trời :

— Em không tin. Anh thề đi.

Văn Bình thở dài :

— Nếu em bắt, anh xin chiều. Nhưng em đừng quên rằng lời thề dưới thời đại nguyên tử này không còn thiêng nữa đâu.

— Dĩ nhiên, kẻ nuốt lời thề không thể bị xe cán, song ít ra cũng thẹn với lương tâm. Em biết anh là người có lương tâm quang minh chính đại.

— Em ơi, trong đời lắm khi người ta không được quyền thỏa mãn sở thích của mình. Anh giang hồ đã nhiều và đã gặp nhiều đàn bà. Và anh đã thề nhiều lần. Bây giờ anh không muốn thề nữa. Vì anh muốn thành thật với em. Anh không thể đánh lừa em.

Lời nói chân thành của Văn Bình làm Simon rung động. Lăn lộn dưới ánh đèn màu, nàng đã quen với lời thề cá trẻ chui ống của đàn ông. Song nàng cảm thấy Văn Bình không nói dối.

Cuộc gặp gỡ với Văn Bình đã hoàn toàn thay đổi quan niệm về đời sống của Simon. Nàng chưa hề yêu ai, hoặc đúng hơn, nàng đã yêu, nhưng chỉ yêu vì tiền đầy đô la Mỹ, yêu những chiếc Cadillac dài ngoẵng gắn máy lạnh và âm thanh nổi, yêu những tòa biệt thự tráng lệ dọc bờ biển. Nhưng từ ngày gặp gỡ chàng thanh niên khôi ngô, bật tươm và cường tráng này nàng cảm thấy cuộc đời đáng sống hơn trước.

Và nàng bắt đầu yêu.

Nàng nhớ lại rõ mồn một những chuyện xảy ra trong một tiệm ăn tối lơ mờ gần lầu quán Thai Hotel. Nàng yêu chàng vì chàng là thần tượng trong đám đàn ông không đặc sắc.

Song nàng lại yêu chàng hơn nữa khi khám phá ra chàng còn là một thanh niên can đảm, võ dũng khác thường.

Chàng mời nàng vào tiệm ăn sau khi lái xe ngao du trong châu thành Vọng các. Nàng vừa

ngồi xuống ghế thì ba người Âu cao lớn nhìn nàng bằng tia mắt sống sượng như muốn bóc trần thân thể nàng.

Khi ấy Văn Bình ra cửa mua thuốc Salem. Lẽ ra, chàng quay vào sớm hơn, nhưng bộ y phục cũ cũn, còn cũn hơn đồ tắm biển, của cô gái bán thuốc lá trong tiệm ăn đã bắt chàng lẩn khần thêm mấy phút nữa. Và chàng chỉ chịu cất bước khi đạt thêm một thắng lợi mới.

Đến gần bàn ăn, chàng ngạc nhiên khi thấy một gã vai u thịt bắp nghênh ngang kéo ghế ngồi sát Simon, phả vào mặt nàng hơi rượu nồng nặc.

Simon làm thinh, không đáp lại lời tán tỉnh thô lỗ của hắn. Được thế, gã người Âu làm già. Thấy Văn Bình, nàng mừng như bắt được cửa.

Nàng đề nghị với chàng rằng giọng cầu khẩn, gào như rung rung nước mắt :

— Chúng mình đi chỗ khác đi anh.

Văn Bình đáp :

— Không, ở đây vui hơn. Giàn nhạc Phi luật tán hay số một, em ạ.

Simon nói :

— Em không còn tâm trí nào nghe nhạc nữa. Mấy thằng say rượu này song tâng quá.

Nàng nói dứt lời thì một gã người Âu khác say bi tỉ, loạng choạng tới bên, bàn tay lông lá vướn vào má nàng, đoạn rú lên cười sảng sặc.

Văn Bình không thể nhịn nhục được nữa. Như mỗi lần, ông Hoàng dặn chàng cố gắng chịu đựng mỗi khi bị thiên hạ gây sự. Ông Hoàng khuyên chàng không nên vào những vũ trường có người

đẹp, hoặc cặp kè người đẹp vào nơi có nhiều đàn anh chị. Ban chuyên môn của Sở đã đưa cho chàng bản danh sách những vũ trường và từ quán mà chàng không nên léo hánh tới.

Song chàng không nghe. Ông Hoàng lấy phòng cho chàng ở Erawan thì chàng tìm đến Thai Hotel. Ông Hoàng không muốn chàng bắt bớ với đàn bà Thái trong thời gian chờ đợi công tác thì chàng dính như sơn với Simon...

Máu anh hùng sôi sục trong huyết quản Văn Bình. Hàng chục lần chàng dựng đầu với bọn đàn con vũ trường. Hàng chục lần, chàng phải dựng võ. Nay thêm một lần nữa cũng chẳng sao...

Chàng gằn giọng :

— Tôi cho anh một phút để về bàn. Nếu không anh đừng trách tôi khiếm nhã.

Cả bọn cười ò.

Có lẽ chúng cho chàng là thằng điên. Vì là thằng điên mới dám đương đầu với ba cây thịt đồ sộ cộng lại gần ba trăm kí.

Simon đứng dậy, niu áo Văn Bình, giọng van lơn :

— Đừng anh. Em trông họ dữ tợn lắm. Cảnh tay đũa nào cũng xảm sọ dũa và xương tréo. Say rượu như thế, họ có thể giết anh như chơi. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, anh nhịn đi là hơn.

Simon không can ngăn, chàng còn có thể nhịn được. Nàng đã lên tiếng, chàng cần ra tay cho nàng biết.

Vả lại, dầu chàng muốn nhịn cũng không kịp nữa. Một tên người Âu tên hung hăng nhất lừ lừ tiến về phía chàng, miệng la hét om sòm.

Đèn trong vũ trường vụt bật sáng quắc. Mọi người nín thở chờ chuyện đáng tiếc xảy ra.

Văn Bình vẫn ngồi trầm ngâm trước ly huyết-ky nguyên chất, không nâng đầu lên, cứ g như không thèm quan tâm đến bầu không khí căng thẳng trong tiệm nhảy đông khách.

Tên say rượu gầm lên:

— Thế nào, mày dám thử sức với tao không?

Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình hất ly rượu vào mặt hắn. Như vậy nghĩa là chàng tấn công trước và chàng cố tình hạ nhục đối-phương.

Nghĩa là máu phải đổ. Gã người Âu không tránh kịp, ôm mặt ho sặc sụa.

Một tên lao vào người Văn Bình. Không thèm đứng dậy. Văn Bình khẽ gạt tay.

Bàn tay cứng như thép của chàng xô hẳn ngã nhào trên đất. Tên thứ hai vỡ chai rượu bổ vào đầu Văn Bình.

Chàng thản nhiên chờ vỡ chai tới gần mới đẩy bật ra. Một phát atemi êm ái vào cườm tay làm đối-phương đau bủn rủn. Bỗng Simon rú lên thất thanh:

— Trời ơi!

Tên thứ ba rút dao ra không biết từ lúc nào, đang nhắm ngay gáy Văn Bình đâm mạng xuống. Ai cũng tưởng chàng bị mạnh vong. Khách chơi đêm không thể hiểu rằng Văn Bình là võ sĩ tuyệt luân có tài né tránh đòn ngầm đánh lên sau lưng.

Nghe tiếng gió, chàng lạng người sang bên nữa. Lưỡi dao đâm trạch xuống bàn. Văn Bình giáng một nhát sổng bàn tay vào xương bả vai địch. Hẳn bụng con dao sáng quắc rồi rú lên như bị thọc huyết.

Cuộc đấu dã diễn ra trong vòng một phút đồng hồ. Ba gã khổng lồ bị Văn Bình đánh ngã một cách thần tốc và dễ dàng như trong rạp xiếc. Nét mặt không thay đổi, Văn Bình đánh diêm châm thuốc hút rồi ra hiệu cho Simon khoác tay chàng, ung dung ra ngoài, trong sự ngạc nhiên kính phục của toàn thể dạ khách.

Văn Bình cười với Simon:

— Anh bảo đảm với em là ông chủ không tính tiền rượu.

Chàng nói đúng. Khi chàng gọi bồi, đòi thanh toán thì chủ tiệm vòng tay cung kính:

— Bản hiệu xin thối ông bà. Ông vừa có những cử chỉ hết sức đẹp đẽ. Ba người say rượu này thường đến đây phá phách luôn. Tôi xin cảm tạ ông đã cho họ một bài học về quyền thuật. Thú thật là từ 20 năm nay, tôi chưa thấy ai giỏi võ như ông.

Ngọn gió khuya tạt vào mặt Văn Bình khi lạnh đáng yêu của ban đêm mùa hạ ở Vọng các.

Simon dựa đầu vào vai chàng:

— Thật em không ngờ.

Nàng định nói thêm nhưng chẳng hiểu sao lại nín bật. Nàng định nói «em không ngờ anh lại giỏi võ như thế, và em không thể tin anh là nhà báo».

Câu hỏi thắc mắc này Simon định nêu ra lần nữa trong khung cảnh xao xuyến của cuộc chia phôi mà nàng linh tính là gần tới. Thấy nàng thờ người, Văn Bình lên tiếng:

— Em nghĩ đến ba thằng say rượu phải không?